

PÅL-JONAS OCH OLGA FÅR BESÖK

En liten humorell

Olga och Pål-Jonas satt vid köksbordet och ventilerade dagens tristesser. Dom var det gott om här uppe i skogslandet och lätta att hitta. Mitt inne i en tankepaus vände Olga på huvudet och tittade ut genom fönstret upp mot landsvägen. Hon hoppade kvickt upp från stolen och gick fram till fönstret för att se lite bättre.

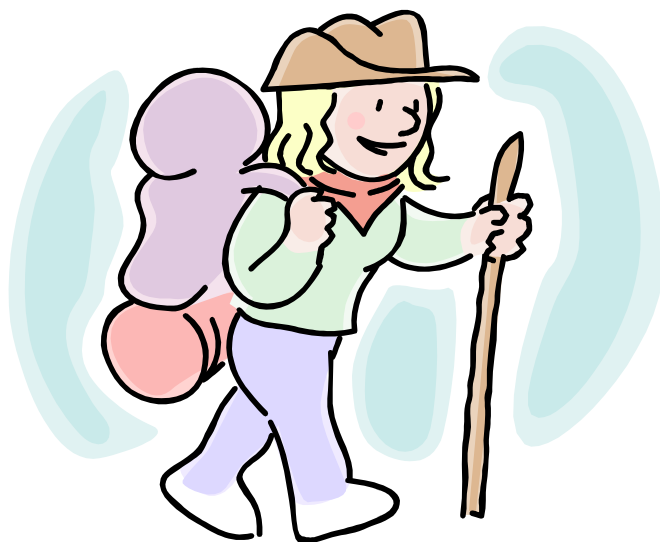
Med förlov sagt, Olga var utrustad med en stor skäggvärta på hakan men som på intet sätt misspydde henne. Den rullade hon vant några varv mellan högra handens tumme och pekfinger medan hon rundade bordet och gick fram till fönstret. Med den vänstra handen greppade hon kanten på gardinvåden och drog den lite åt sidan för större blickfång.

Gardinkanten hade flera djupa veck efter alla titt som Olga tidigare haft genom köksfönstret.

- Jo nu du Pål-Jonas, nu kommer han hitåt idag, och det är faktiskt länge sen sist.

- Vem är det som kommer?

- Amos på Bleka döden så klart. Vem annars skulle dra sej hitåt så här dags? Han ser ut att vara på dåligt humör idag efter vad jag kan se. Han

fäktar och slår med käppen på grästuvorna i dikeskanten, och det kan ju bara betyda en sak.

Olga skyndar sej stryka till vecken på gardinen och snurrar ett halvt varv på blomkrukan på fönsterbänken innan hon drar sej undan. Amos knackar lite demonstrativt hårt med käppkryckan på köksdörren inne i farstun innan han kliver in.

- Guds fred i stugan, hälsar han med behärskat lugn.

- Guds fred själv Amos, svarar båda i korus, för den vanan sitter i.

- Jasså, sa Olga, du har lämnat Tilda hemma idag och gett dej ut på egen fot.

- Jo, jag behövde få rensa mej med lite frisk luft idag, tyckte jag, så jag ville gå ensam en sväng!

- Det såg jag på långt håll att du behövde, sa Olga och skrattade, för så som du slog med käppen i dikeskanten på vägen ner för backen, så begrep jag att du var purken på något.

- Purken å purken, sa Amos, jag är bara så arg och illa besviken!

- Men vad i alla sina dar har du Amos att vara besviken på, frågade Pål-Jonas?

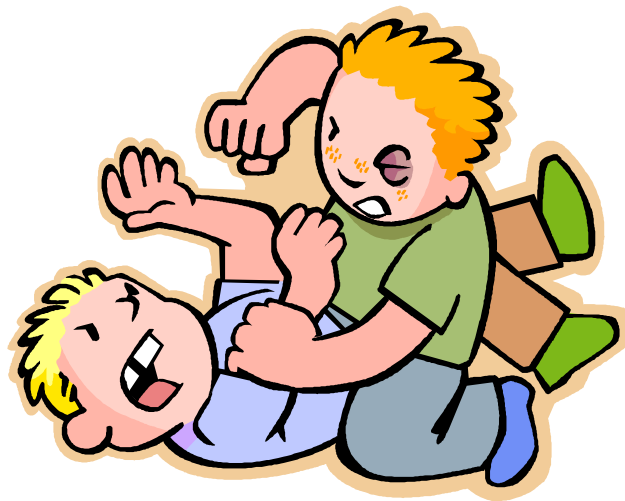
- Joo, för att jag har blivit född i fel tid.

- Men hur har du kommit fram till den befängda idén, inföll Olga?

- Jo ser ni, jag träffade Oskar på Höjden igår, och han hade sett i tidningen att dom tänker betala arton tusen om året för varje unge som föds, Tycker ni att det är klokt det? Jag bara frågar!

Jag ska säja dej Pål-Jonas, att när mina föräldrar köpte torpet hemma, då betalade dom elva hundra riksdaler för hela skiten. Det var knapert för

oss då, ska jag säja, och vi var åtta ungar kring bordet, men mina föräldrar fick inte ett rött öre som betäckningsbidrag eller språngavgift på den tiden.

Å det har väl du och jag inte heller fått under vår aktiva tid i sänghalmen.

Nu för tiden är det bara bidrag på bidrag. Får en bonde nu för tiden inte in säden, då får han skördebidrag, och får han in säden, då får han barnbidrag, och arton tusen ska det bli.

Du kanske minns Pål-Jonas, att när jag övertog torpet efter far min 1921, då skaffade jag mej en gylta och sålde kultingar för att få det att gå ihop. Jag fick bara 12 kronor styck för dem och det fick jag vara nöjd med. Nog måste du väl hålla med om att både du och jag Pål-Jonas föddes i fel tid. Å du Olga, jag kan försäkra dej på heder och samvete, att om jag fick och kunde börja om nu, då skulle jag tvärt byta ut gyltan mot två kärringar i stället, för det hade nog burit sej bättre än med smågrisar.

- Men du tar då i Amos så livstycket kan spricka. Om du lugnar ner dej en smula nu och vänder dej mot bordet ska du få en kaffetår att skölja ner förtreten med. Det kan ju hända att mina torra veteskivor inte är lika goda som Tildas, men dom får duga i alla fall.

- Tackar, tackar, tackar allra mjukast, det ska smaka bra.

Amos och Pål-Jonas satt ju redan vid bordet, men Olga föredrog att dricka sitt kaffe stående vid spisen, för det var hennes vana när någon gäst eller främling satt vid bordet. Amos drack sitt kaffe men kunde inte helt släppa tankarna på dagens ämne.

- Hör ni gott folk, det är nog inte bara vi som är födda i fel tid hit till jämerdalen. Det var inte ett dugg bättre för Fredrik Stark som var rallare på järnvägen upp mot Kiruna.

- Nå, vad blev det för elände för honom då, frågade Olga?

- Jo, han fick tag på en hushållerska där uppe som hette Sara. Dom gifte sej aldrig, men han fick en unge med henne varje år ändå. Så där höll dom på i många år och trivdes väl med det, men när dom kom till prästen för att döpa den åttonde ungen blev prästen förgrymmad och sa åt dem att gifta sej och inte förhärdat leva i synd.

Då svarade Starcken beskäftigt att det inte brådiskade, för vi måste väl få bekanta oss lite först. Sara och Fredrik fick fyra ungar till utan att bli så bekanta med varann att dom kunde gifta sej. Hade det varit som nu, hade dom säkert bekantat sej lite till, för arton tusen per unge, det är mycket pengar det Pål-Jonas, eller hur?

© Göte Ingelman 2011

Bildmakare: Bo Hansson